

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Ing. M. D.**
zastoupen Mgr. Filipem Jakovidisem, advokátem sídlem 735 32
Rychvald, Bohumínská 1553

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022 č. j. MSK 50534/2022,
o přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 17. 2. 2022 č. j. SMO/096985/22/DSČ/Pro o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů a uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce namítal, že správní orgány nedostály své povinnosti uložené jim v § 3 správního řádu, neboť nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány vycházely z výpovědi policistů, kteří údajně měli vidět, jak při řízení motorového vozidla „v pravé ruce před sebou drží telefonní přístroj tmavé barvy a jeho pohled směřuje do tohoto přístroje“ (výpověď policisty Z.), resp. „drží v pravé ruce přibližně v úrovni volantu mobilní telefon tmavé barvy a jeho pohled směřoval do tohoto mobilního telefonu“ (výpověď policisty S.). Dle žalobce naopak zásadním přímým důkazem svědčícím o jeho nevině je kamerový záznam ze dne 15. 9. 2021 z času 15:55:34. Na tomto záznamu, který zachycuje průjezd jeho vozidla, není vidět v úrovni volantu žádná věc, nelze spatřit ani jeho pravou ruku, natož pak mobilní přístroj či „zalesknutí displeje“ v této ruce. Naopak pohledem skrze boční sklo, lze spatřit, že řádně drží levou rukou volant a věnuje se plně řízení. Pohled má upřený před vozidlo. K tomu dodal, že v případě, že by držel mobilní telefon v ruce a upřeně se díval na jeho displej (který by jistě svítil), bylo by takové jeho jednání zcela zřetelně vidět na videozáznamu, neboť svítící displej používaného mobilního telefonu by kontrastoval s tmavším prostředím kabiny vozidla a vidět by byla i jeho pravá ruka, příp. i její pohyb. Záznam lze hodnotit jako poměrně kvalitní s dobrou viditelností do kabiny vozidla. Žalobce má za to, že tento záznam je zcela stěžejním důkazem podporujícím jeho obranu, že telefon v ruce nedržel, neboť telefonoval přes bluetooth a v ruce držel jen volant. Nesouhlasí s tím, jak se s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádal žalovaný. Poznamenal, že kamera snímala takřka ze stejné pozice, v jaké byly oči policistů.
3. Žalobce dále uvedl, že je poměrně zarážející ta skutečnost, že policista Z. vypověděl, že ačkoli byla jeho uniforma vybavena kamerovým zařízením, které evidentně bylo zapnuté, záznam z této kamery „už neexistuje, záznam nebyl upotřebitelný pro toto jednání“. Po přehrání jediného záznamu, který se dochoval, nebyl schopen uvést, v jakém konkrétním okamžiku tohoto záznamu na něm vidí, že řidič v ruce drží mobilní telefon, přestože v rámci své spontánní výpovědi tvrdil, že „jednání řidiče, ze kterého je podezřelý, bylo zaznamenáno služební mobilní platformou jako obrazový záznam“. Ani policista S. nebyl schopen uvést, v jakém konkrétním okamžiku jediného dochovaného záznamu na něm vidí, že řidič v ruce drží mobilní telefon, přestože na dotaz jeho zástupce, zdali viděl údajný přestupek na kamerovém záznamu, odpověděl „ano, viděl“. Je poněkud zvláštní a podezřelé, že pouze oba policisté údajně viděli na kamerovém záznamu, jak drží telefon v pravé ruce. Skutečnost, že policisté nedůvodně nezajistili ani jeden z dalších dvou záznamů, které byly pořízeny v rozhodnou dobu, hodnotí rovněž jako značně podezřelé jednání, které nemá oporu v zákoně, neboť policisté jsou povinni shromáždit a správnímu orgánu předat veškeré důkazy svědčící o vině i nevině podezřelého z přestupku. V žádném případě nejsou oprávněni rozhodovat o „upotřebitelnosti“ jakéhokoli důkazu, neboť nemají zákonnou pravomoc rozhodovat o jeho vině či nevině. Jím navržený důkaz sdělením Policie ČR, zda eviduje informaci o tom, zdali byl zákrok dotčených policistů jakkoli multimediálně zachycen, a pokud ano, zdali takovýto záznam existuje, mělo za cíl ověřit důvěryhodnost svědeckých výpovědí policistů, což nebylo naplněno, ba dokonce zmařeno. Došlo k absolutnímu selhání jakýchkoli ochranných mechanismů právního státu v systému evidence důkazů Policie ČR.
4. Žalobce dále uvedl, že bylo nutné, aby si správní orgán položil otázku, zdali jsou svědectví policistů v daném případě důkazem dostatečným, a to zejména s ohledem na jeho výpověď, důkaz kamerovým záznamem a s ohledem na zásadu dovozenou konstantní judikaturou

Nejvyššího správního soudu, a sice že správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez dalšího zkoumání jednu či druhou stranu označil za nevěrohodnou již z povahy věci, k čemuž však ze strany prvoinstančního správního orgánu nedošlo, neboť ten se pouze omezil na hodnocení důkazů v jeho neprospěch. Navíc v tomto případě existuje jediný přímý důkaz, a to kamerový záznam, který svědčí o jeho nevině. O nestrannosti a nezaujatosti policistů příliš nesvědčí nejenom to, že nezákonně manipulovali s důkazy, resp. nezachovali kamerový záznam jako důkaz pro jeho údajnou „neupotřebitelnost“ a tento posléze nechali smazat, čímž zcela zmařili účel řízení, neboť tento důkaz již nemohl být v řízení použit, ale také ta skutečnost, že na rozdíl od správních orgánů a jeho samotného, dotčení policisté byli schopni vidět na kamerovém záznamu předmětné přestupkové jednání.

5. Žalobce správními orgány vytkl, že při hodnocení důkazů, resp. při posuzování věrohodnosti verzí policistů a jeho verze skutkového děje, nedostály zásadám vymezeným judikaturou (in dubio pro reo). V rozporu se skutkovými zjištěními vzaly jednu variantu průběhu skutkového děje za prokázanou pouze tím, že o ní vypovídali policisté, které považovaly a priori za věrohodné svědky, přičemž jeho verzi vůbec co do její věrohodnosti neposuzovaly.
6. Žalobce poukázal na to, že z jím citované judikatury plyne, že je „důležité, aby správní orgány neustrnuly na konstatování, že by verze událostí sdělená obviněným byla motivována pouze snahou vyhnout se postihu za přestupek, případně, že by výpovědi policistů byly nevěrohodné jen pro to, že měly z povahy svého povolání zájem na kladném výsledku přestupkového řízení“. Žalovaný sice zcela správně citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, nicméně tuto zcela chybně aplikoval, neboť zcela přehléd, že v dané věci bylo prokázáno, že dotčení policisté mají na této věci a jejím výsledku zájem a že tak došlo k závažnému narušení jejich nestrannosti a věrohodnosti. Rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná. Jejich závěr o spáchání předmětného přestupku není dostatečně důkazně a argumentačně doložen a provedené důkazy netvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek mohou vést k závěru, že spáchal předmětný přestupek.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Předně konstatoval, že žalobní námítka jsou v podstatě prostým opakováním námitek odvolacích, s nimiž se v napadeném rozhodnutí vypořádal. Proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného samotné svědecké výpovědi obecně postačují k prokázání daného typu přestupku. Výpovědi policistů jsou podrobné, policisté odpovídali na řadu otázek položených žalobcem, výpovědi jsou bez vzájemných rozporů a nejsou zde žádné okolnosti, které by svědčily o jejich nevěrohodnosti, Jejich nepřiměřené horlivosti či dokonce šikaně, neobvykle důkladné silniční kontrole, odměňování podle počtu odhalených přestupků apod. Vedle výpovědí je k dispozici důkaz videozáznamem, z něhož jsou zřejmé především výhledové poměry a povětrnostní podmínky. Je z něj zjevné, že policisté nepochybně mohli vnímat skutečnosti, o kterých vypovídali, a tento důkaz je s jejich výpověďmi v souladu. Skutečnost, že svědek neví, ve kterém časovém okamžiku je na videozáznamu zachyceno držení telefonu žalobcem, nepovažuje žalovaný za nelogickou či takovou, která by měla svědčit o nevěrohodnosti svědka. Byl-li svědkovi přehráván videozáznam bez zpomalení či zastavení, považuje žalovaný takovou odpověď svědka za očekávatelnou. Úkolem svědka je ostatně sdělit pouze to, co na místě samém vnímal svými smysly. Ani skutečnost, že policista nepředložil správnímu orgánu další videozáznam (ale

sám vyhodnotil, že není „upotřebitelný“), nemá za následek nemožnost prokázání přestupku žalobci pomocí existujících důkazů, jakkoli by bylo samozřejmě vhodnější, aby správnímu orgánu byly předloženy veškeré opatřené důkazy a správní orgán sám vyhodnotil, zda z nich lze zjistit relevantní skutečnosti či nikoliv. Žalovaný dále uvedl, že nesdílí názor žalobce, že videozáznam prokazuje jeho nevinu. Přestože samotné držení telefonu, tak jak je policisté popsali, není z videozáznamu rozpoznatelné, protože skla vozidla odrážejí světlo a stíny, stejně tak není obsahem videozáznamu vyloučeno, neboť vnitřní prostor vozidla není dostatečně a rozlišitelně zachycen po celou dobu, kdy se vozidlo na videozáznamu nachází. Naopak videozáznam potvrzuje, že pouhým okem bylo držení telefonu z pozice svědků viditelné, neboť porovnáním toho, jak videozáznam zachycuje vlnění dovnitř ostatních vozidel, je zjevné, že u vozidla žalobce došlo k odrazu světla, který znemožňuje na videozáznamu rozpoznat přesně předměty uvnitř vozidla, že však policisté, kteří žalobce sledovali svými očima poněkud z jiného úhlu, než z jakého jej zachycuje telefon policisty, držení telefonu žalobcem v ruce vidět mohli.

8. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
9. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 15. 9. 2021 bylo sepsáno oznámení přestupku, podle něhož dne 15. 9. 2021 v 15:56 hodin v Ostravě na ulici Martinovská u č. 15, ve směru jízdy k ulici Sokolovská, řidič motorového vozidla RZ X, tovární značky BMW, M. D. při řízení držel v pravé ruce za jízdy mobilní telefon, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Žalobce jako osoba podezřelá ze spáchání přestupku se do oznámení vyjádřil takto: telefonní zařízení jsem po dobu jízdy nepoužíval. Telefonoval jsem přes bluetooth. Na mou žádost o zhlédnutí záznamu mi bylo sděleno, že na to nemám nárok. Záznam jsem tudíž neviděl. Žalobce oznámení podepsal. Oznámení přestupku sepsal policista pprap. Z. Ten následně 16. 9. 2021 sepsal úřední záznam, v němž konstatoval, že 15. 9. 2021 spolu s pprap. S. se nacházeli ve služebním vozidle, které stálo kolmo poblíž prodejny Hruška v Ostravě na ulici Martinovská u č. p. 6186/15. Všimli si jedoucího vozidla značky BMW, registrační značky X, jehož řidič jedoucí po ulici Martinovská od ulice 1. Československého armádního sboru k ulici Sokolovská při řízení v čase 15:56 hodin, drží před sebou v pravé ruce mobilní telefon tmavé barvy a jeho pohled směřuje do tohoto telefonu. Toto jednání bylo viditelné přes čelní a boční okna vozidla, přičemž skla nebyla zatmavena. Bylo slunečno a viditelnost vynikající. Policisté řidiče zastavili na ulici Martinovská před křižovatkou s ulicí Sokolovská. Řidiči bylo sděleno, že při řízení vozidla za jízdy držel v ruce hovorové zařízení – mobilní telefon, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., a tím je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Řidič vozidla M. D. k tomu sdělil, že nikoho za jízdy neohrozil a chce to napsat bez bodů na nevěnování se řízení. Pokud budou psát body, tak s přestupkem nesouhlasí a chce být oznámen správnímu orgánu. Dále byl řidič vyzván k podrobení se dechové zkoušce na přítomnost alkoholu s negativním výsledkem. Úřední záznam obsahuje údaj o tom, že součástí spisu je i obrazový záznam na CD nosiči, který

byl na místě nahrán na mobilní služební platformu. Součástí spisu je také kamerový záznam ze služebního mobilního telefonu policistů a výpis z evidenční karty řidiče.

11. Správní orgán I. stupně u ústního jednání dne 4. 11. 2021 seznámil žalobce s obsahem spisové dokumentace a provedl důkaz listinami a dalšími podklady založenými ve spise, a to oznámením přestupku, kamerovým záznamem, výpisem z evidenční karty řidiče. Žalobce po seznámení se spisovou dokumentací uvedl, že v daný okamžik hovořil přes bluetooth s panem J., což slyšeli i policisté, neboť měl hovor přes hlasitý odposlech. Telefon v ruce nedržel. V automobilu ovládá telefon vždy přes volant. Celá věc je nesmysl. U ústního jednání správní orgán vyslechl jako svědky policisty N. S. a L. Z. Oba svědci vypověděli, že předmětného dne vykonávali dohled nad BESIP na ulici Martinovské poblíž prodejny Hruška, služební vozidlo v policejních barvách bylo zaparkováno kolmo k ulici Martinovské na vyvýšeném místě, odkud měli jasný výhled na projíždějící vozidla. Oba svědci vypověděli, že z tohoto místa si povšimli vozidla BMW, jehož řidič drží v pravé ruce přibližně v úrovni volantu mobilní telefon tmavé barvy, jeho pohled směřoval do telefonu. Svědek pprap. S. dále uvedl, že jednání pozorovali ze vzdálenosti přibližně 5 m, kamerový záznam ze služebního telefonu pořizoval kolega svědka pprap. Z. Držení mobilu řidičem za jízdy viděli oba policisté. Kamerový záznam z vozidla nebyl pořízen z důvodu selhání techniky. Svědek Z. vypověděl, že stáli ve vzdálenosti zhruba 5 – 8 m od předmětného vozidla řízeného žalobcem, řidič držel telefon v pravé ruce před sebou v úrovni volantu, jeho pohled směřoval do tohoto přístroje. Jednání řidiče viděl nejprve přes čelní okno vozidla a dále při průjezdu přes boční okno. Sklo nebylo zatmaveno. Při průjezdu vozidla svědek spatřil, jak se displej mobilního telefonu zaleskl.
12. Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 4. 11. 2021 plyne, že žalobce navrhl provedení důkazu dotazem na místně příslušné oddělení Policie České republiky, zdali byly evidovány kamerové záznamy ze služebního vozidla a z uniformy policistů S. a Z. Správní orgán si tedy vyžádal zprávu od Policie ČR, přičemž obdržel písemné vyjádření policistů S. a Z. ke kamerovému záznamu. Pprap. S. sdělil, že nepořizoval kamerový záznam z osobní kamery a nebyl pořízen kamerový záznam ze služebního vozidla z důvodu selhání techniky. Byl pořízen videozáznam pomocí služebního telefonu. Pprap. Z. písemně sdělil, že dne 15. 9. 2021 v době od 15:55 do 16:10 hodin v rámci silniční kontroly vozidla RZ X a jeho řidiče pana Ing. M. D., nebyl z jeho strany pořízen a zálohován žádný upotřebitelný kamerový záznam z osobní kamery. Také nebyl v uvedené době zálohován kamerový záznam z přední kamery služebního vozu Policie ČR, jelikož tato kamera nefungovala bezchybně a tudíž spolehlivě. Uvedenou zprávou správní orgán provedl důkaz u dalšího ústního jednání, a to dne 17. 1. 2022. Po tomto ústním jednání správní spis o žádné další podklady již nedoplňoval a následně vydal dne 17. 2. 2022 rozhodnutí č. j. SMO/096985/22/DSC/Pro, jímž žalobce uznal vinným tím, že dne 15. 9. 2021 v 15:56 hodin v Ostravě, na ulici Martinovská na úrovni č. 6186/15 (prodejna Hruška), ve směru jízdy k ulici Sokolovská, při jízdě motorovým vozidlem tovární značky BMW, RZ X držel v ruce telefonní přístroj. Tímto jednáním porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž úmyslně spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalobci byla dále uložena povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou

napadeným rozhodnutím ze dne 25. 5. 2022 č. j. MSK 50534/2022. Odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

13. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
14. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
15. Krajský soud neshledává důvodnými žalobní námitky žalobce ohledně zjištěného skutkového stavu. Soud zastává názor, že skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku a soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených důkazů, žádné další důkazy neprovedly a pro nadbytečnost ani soud dokazování nedoplňoval. Videozáznamem bylo prokázáno, že policisté měli dobré výhledové podmínky, byla i dobrá viditelnost. Také vzdálenost policistů od vozidla žalobce, jak bylo rovněž prokázáno předmětným videozáznamem a výpověďmi svědků, vypovídá o tom, že svědci měli možnost spatřit spáchání předmětného přestupku, tedy měli dobré výhledové poměry. Je notorietou, že pozorovací a rozlišovací schopnost lidského oka násobně převyšuje možnosti běžných technických prostředků, jakým je videokamera, resp. v daném případě mobil. Tudíž skutečnost, že na kamerovém záznamu není vidět, zda řidič drží v ruce mobil, nevylučuje, že svědci tuto skutečnost viděli. S ohledem na kvalitu videozáznamu bylo nutné zkoumat, zda v této věci klíčový důkaz, tj. svědecké výpovědi policistů, postačují ke konstatování, že se žalobce popsaného protiprávního jednání skutečně dopustil. Co se týká věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114, v němž NSS uvedl, že „policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem“. V rozsudku č. j. 7 As 83/2010-63 NSS konstatoval, že „o případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihů jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.
16. Krajský soud zastává názor, že v posuzované věci nestrannost policistů nebyla nijak zpochybněna. Ze správního spisu nevyplývá, že by policisté postupovali při zastavení žalobce a projednání přestupku na místě samém nestandardně či zaujatě. Nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by výpovědi policistů činily nevěrohodnými. Policisté měli dobré výhledové podmínky, což bylo prokázáno videozáznamem, byla i dobrá viditelnost. Také vzdálenost policistů od vozidla žalobce, jak bylo rovněž prokázáno předmětným

videozáznamem a výpověďmi svědků, vypovídá o tom, že svědci měli možnost spatřit spáchání předmětného přestupku. Soud dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, vycházely-li z výpovědí policistů, které byly konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředním záznamem. Soud uzavírá, že skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku. Co se týká námitek žalobce ohledně záznamu z kamery na uniformě policistů, pak k nim soud uvádí, že záznam z této kamery by byl v této věci zcela nepodstatný za situace, kdy zde existuje videozáznam z mobilního zařízení policistů, který prokazuje výhledové poměry policistů a dobrou viditelnost. K prokázání těchto skutečností videozáznam, který je součástí správního spisu, jako důkaz zcela postačuje. Za tohoto stavu bylo nadbytečné se zabývat tím, že policisté vyhodnotili záznam z kamery na uniformě policisty pprap. S. tak, že záznam nebyl upotřebitelný, a bylo nadbytečné se zabývat i tím, zda záznam existuje či nikoliv a proč a vést k tomu dokazování.

17. Soud uzavírá, že neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26.01.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně